

си и никого не слуша! Кара, както си му сѣче ума! Хъмммм!...

Изненадата завърза устата на чичо Петра, и той вече не спомена нищо за книгитѣ. На сутриньта, преди да отиде на орань, той се завъртѣ на сайвантата и току викна:

— Хей, Вѣнка, я ела тука, татевъ!

Вѣнко излѣзе. Бащата стисна рамото му и подхвана:

— Събудихъ се нощеска и пакъ твоята смѣтка. Значи, така, а? Нищо не губишъ и никой нѣма право да

ти продума. Ха така де! Ти забравй, дето ти се карахъ вчера и онзи день. Знамъ, какво е всѣки да ти се надига и смѣта, че... Браво, мойто момче!... Браво, синчето ми!... Умна глава си билъ ти!...

Чичо Петъръ прегърна детето си и се опита да го погали. Вѣнко не бѣше наученъ на милувки и посрамено се задържа.

На прага се показва майка му. Нейната щастлива усмивка обгърна еднакво топло и двамата...

Борисъ Василевъ



Преди хиляди години, отвждъ Витоша, въ зелената котловина, имаше селце. Колибитѣ му бѣха струпани една до друга. Вечеръ огнищата блещукаха презъ малкитѣ прозорчета, сякашъ задъ планината дѣдо Господъ бѣше разсипалъ своята златна броеница. Презъ селото бѣгаше малка рѣка и нижеше сладкогласна пѣсень. Тя облизваше плетинитѣ огради, лѣхаше хладинка подъ сламенитѣ покриви, прѣскаше съ студени капки глинениитѣ мазилки на кжщуркитѣ, а шурцитѣ, клекнали

край накладенитѣ огнища, свирѣха лудо цѣла нощъ. Все работни хора живѣеха тамъ.

Накрая на това селце имаше единъ добъръ човѣкъ. Сиромашъ бѣше той. Работѣше отъ сутринъ до вечеръ.

Когато пукна пролѣтъта, селцето се размърда като кошерище съ работни пчели. Скръцнаха старитѣ коли. Брецаха биволитѣ.

Добриятъ човѣкъ качи прогнилото рало. Търкулна се колата по разбития пѣтъ, намокри се въ рѣ-